

Dikke Tot en de Loopneuzen Voorproefje

De zon was al bijna onder toen zij de plaat hadden overgestoken. Ze stonden nu aan de oever van een brede priel met helder stromend water. Tot hun stomme verbazing zweefden de roze zeilen boven de stroom, de boten ontbraken. De zeilen hingen aan onzichtbare masten en stonden bol terwijl het nagenoeg windstil was. Dikke Tot en Kieteltje keken elkaar verbijsterd aan. Dit was te bizar om waar te zijn. Dikke Tot was de eerste die het zag. Achter de zeilvloot zweefde, althans zo leek het, een zandvlakte. Dikke Tot moest even knippen met zijn ogen. Dit moest gezichtsbedrog zijn. Maar nu zag Kieteltje het ook, het land achter de priel schommelde in de lucht. Het was een reusachtige schijf die langzaam verder klom. Midden op de vliegende vlakte verscheen van het ene op het andere moment een immense vuurspuwende halve bol. De gloed was zo sterk dat de schemering die inmiddels was ingetreden in één keer werd weggebrand. De zandvlakte begon nu enigszins voorover te hellen, zodat de Dikke Tot en Kieteltje beter in de gloeiende bol konden kijken. Wat zij toen zagen was bijna onbeschrijfelijk. Uit het vuur stegen langgerekte wezens op, wezens die bestonden uit een ellenlange baard en een even grote tong. De baard en de tong werden bij elkaar gehouden door een organische ronde band waarop drie ogen waren bevestigd. De ogen bewogen zich onafhankelijk van elkaar. Het middelste oog was iets groter dan de andere twee. Een van de wezens zweefde op Kieteltje en Dikke Tot af. Deze stonden als verstijfd aan de grond genageld, ze waren zelfs te bang om te ademen. “Wees niet

bang vreemdelingen", riep het wezen met een galmstem. Zijn tong vormde een sprekende mond op z'n baard. "U heeft niets te vrezen", verzekerde het wezen. "Ik ben Longobaard, ik ben de opperbaard van het volk der Likkebaarden. Mag ik vragen wat u doet in onze wereld?"

"We, we", stamelde Kieteltje. "Wij eh.."

"We zijn gestrand", verduidelijkte Dikke Tot. "Wij waren op weg naar Slijmnijfrieje."

"Dan zijn jullie aardig uit de koers geraakt", verklaarde Longobaard. "En wat willen jullie in dat land van de Loopneuzen, het meest onbetrouwbare volk dat in deze wereld rondloopt?"

Kieteltje die inmiddels weer geheel tot zijn positieven was gekomen vertelde in het kort wat er gebeurd was in Kniesorenland. "Volgens onze gegevens zitten die Loopneuzen achter de aanslag", besloot de Geinkwezel.

"Ja, ja", mompelde de Likkebaard. "En dat moeten jullie alleen nog bewijzen."

"Zodat de Geinkwezels niet meer worden verdacht", reageerde Dikke Tot. "Er zijn Kniesoren die denken dat de Geinkwezels het monument hebben opgeblazen."

"Geinkwezels?", herhaalde Longobaard vragend.

"Ik ben een Geinkwezel", verduidelijkte Kieteltje. "Wij Geinkwezels wonen in Kwezelee, het land aan de overkant van het Orenгат."

"Orenгат? Wij kennen geen Orenгат."

"Dat is de zee tussen het land van de Kniesoren en Kwezelee."

De Likkebaard bromde. "Waarschijnlijk in een ander universum", meende hij. "Ja, de universa lopen hier een beetje door elkaar. Zo ben je in de ene wereld, zo in de andere. Ik zal een voorbeeld geven. Wij Likkebaarden leven van plankton en rondzwevende mineralen. We pikken ze op met onze baarden en likken de baarden af. Ik neem aan dat jullie andere eetgewoonten hebben, ik zie althans geen baarden. Die Kniesoren nuttigen het

voedsel op hun eigen wijze. Om over die Loopneuzen nog maar te zwijgen."

"Dus u kent wel Kniesorenland," stelde Dikke Tot vast.

"Alleen van horen zeggen. We zijn er nog nooit geweest."

"Vandaar dat u het Orenkat niet kent", concludeerde Kieteltje.

"Maar kunt u ons verder helpen?"

"Helpen?" vroeg Longobaard enigszins verbaasd. "Waarom zouden wij u kunnen helpen?"

"Omdat eh, wij zijn verdwaald", antwoordde Dikke Tot. "We weten niet waar we zijn."

"In een andere wereld, dat staat vast", verklaarde de Likkebaardenleider. "Maar wacht eens, we zouden natuurlijk gebruik kunnen maken van onze keuzetong. Misschien dat die uitkomst biedt."

"Keuzetong?" herhaalde Kieteltje verwonderd. "Wat is dat?"

"Een tong die de keuze van de richting bepaalt. Maar hij biedt slechts plaats voor een persoon. Jullie moeten onderling bepalen wie op de tong stapt."

Dikke Tot krabde achter zijn oren. Een tong die een richting bepaalde, welke richting bedoelde die baardmans?

"Naar het land van de Loopneuzen", verduidelijkte de Likkebaard. Wie op de tong stapt wordt op verzoek een bepaalde richting in geslingerd. Dat scheelt een hoop reistijd."

"Weet die tong dan waar het land van de Loopneuzen ligt?", vroeg Kieteltje.

"Ik neem aan van wel", antwoordde Longobaard. "Wij gebruiken hem vaak als kompas. Hij leidt dan onze vuurkorf in de juiste richting."

"Vuurkorf?"

"Die bevat het vuur dat ons in leven houdt. Met de korf kunnen wij vrij door onze wereld zwerven."

"Is dat het vuur waarin u en uw groepsgenoten te voorschijn kwamen?" informeerde Dikke Tot. "Die korf leek wel op een zon."